

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

Bij beslissing van 15 december 2017 is de heer S. Vreven, trainer/coach van NAC Breda, hierna te noemen “appellant”, door de tuchtcommissie betaald voetbal, hierna te noemen “tuchtcommissie”, het recht ontzegd om op wedstrijddagen waarop een competitie-, play-off- of bekerwedstrijd van de KNVB wordt gespeeld als trainer/coach te fungeren of in welke vorm ook enige andere een voetbalteam begeleidende functie te vervullen, tot de dag, volgende op die, waarop het 1^e elftal van zijn club 3 competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan 1 wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van 1 jaar. Tegen deze beslissing heeft appellant tijdig beroep ingesteld.

De commissie van beroep betaald voetbal, hierna te noemen “commissie van beroep”, heeft in aanwezigheid van de aanklager betaald voetbal, hierna te noemen “aanklager” en appellant, bijgestaan door zijn raadsman mr. J. van Mierlo, de zaak mondeling behandeld op 16 januari 2018. Bij die behandeling is kennisgenomen van diverse tv-beelden uit de betreffende wedstrijd.

2. Het verloop van de procedure

De aanklager heeft appellant bij e-mailbericht van 13 december 2017 ten laste gelegd dat hij zich tijdens en na afloop van de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan het meermalen op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage. De aanklager heeft beschuldigde daarvoor een schikkingsvoorstel gedaan waarin beschuldigde - kort gezegd - het recht wordt ontzegd als trainer/coach te fungeren of in welke vorm ook enige andere een voetbalteam begeleidende functie te vervullen voor de duur van twee wedstrijden.

Dit schikkingsvoorstel is door appellant niet geaccepteerd en de zaak is op 14 december 2017 door de tuchtcommissie mondeling behandeld.

De aanklager heeft bij de tuchtcommissie gevorderd om appellant conform het schikkingsvoorstel te veroordelen en hem een straf op te leggen van een schorsing van drie wedstrijden, waarvan één wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één jaar.

De tuchtcommissie heeft het ten laste gelegde, te weten dat beschuldigde zich schuldig heeft gemaakt aan het op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage, tijdens de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente, bewezen geacht en heeft beschuldigde veroordeeld tot een straf zoals hiervoor vermeld.

De tuchtcommissie heeft daarbij het volgende overwogen:

“De tuchtcommissie stelt vast dat beschuldigde, zoals op de tv-beelden is te zien, direct na afloop van de wedstrijd ver het veld in loopt om bij de scheidsrechter verhaal te halen over genomen beslissingen tijdens de wedstrijd. Beschuldigde heeft dit ter zitting bevestigd en zowel scheidsrechter Mulder als assistent-scheidsrechter Brondijk hebben dit schriftelijk verklaard. Verworpen wordt het verweer dat beschuldigde de scheidsrechter op gepassioneerde wijze aansprak. Naar het oordeel van de tuchtcommissie deed beschuldigde dit met wilde armgebaren en, gelet op de lichaamshouding van beschuldigde, op agressieve wijze. De tuchtcommissie acht het buitengewoon ongepast om op dergelijke wijze, direct na de wedstrijd op het veld, verhaal te halen bij de scheidsrechter over genomen beslissingen.”

Als trainer/coach dient beschuldigde zich, op grond van de voorbeeldfunctie, te allen tijde passend te gedragen. Het gedrag van beschuldigde past hier niet in. De tuchtcommissie acht deze voorbeeldfunctie zeer belangrijk. Immers, het gedrag van een trainer heeft invloed op het gedrag van het publiek en/of de spelers alsmede op de beeldvorming en sportiviteit ten aanzien van het voetbal in zijn algemeenheid. Voornoemd gedrag past niet bij deze voorbeeldfunctie en kan worden gekwalificeerd als gezagsondermijnend richting de arbitrage.

Bij de strafoplegging houdt de tuchtcommissie rekening met alle feiten en omstandigheden waaronder het ten laste gelegde is begaan, de strafkaart van beschuldigde en met hetgeen bij de behandeling ter zitting naar voren is gekomen.”

Tegen de beslissing van de tuchtcommissie heeft appellant tijdig hoger beroep ingesteld.

3. De gronden van het beroep

Appellant geeft aan zich niet te kunnen verenigen met de uitspraak van de tuchtcommissie. Ter zitting lichten appellant en zijn raadsman het beroep als volgt - zakelijk weergegeven - nader toe.

De raadsman stelt voorop dat de door de scheidsrechter geschetste feiten niet overeenstemmen met de kwalificaties die daaraan worden gegeven; de diverse feiten ondersteunen de bewezenverklaring niet. Allereerst betreft dat de bewoordingen waarin appellant zich heeft uitgelaten. Niet is komen vast te staan dat appellant onwettig taalgebruik heeft gebezigd. Assistent-scheidsrechter Brondijk spreekt weliswaar van schelden, arbiter Mulder daarentegen spreekt niet van schelden, maar slechts van roepen en schreeuwen.

Evenmin is komen vast te staan dat appellant tegen arbiter Mulder heeft aangestaan op 10 centimeter van diens gezicht. Uit de beelden blijkt dat appellant en arbiter Mulder naar elkaar toelopen, en vanzelfsprekend ben je dan enig moment dicht bij elkaar. Het is echter niet zo dat appellant met zijn gezicht vlak voor Mulder is blijven staan.

Subsidiar meent appellant dat de feiten de hoogte van de opgelegde niet rechtvaardigen. Dat een sanctie op zijn plaats is, staat voor appellant, en voor NAC, wel vast. De hoogte van de sanctie staat echter in geen verhouding tot de gebeurtenissen, is disproportioneel, gerelateerd aan hetgeen daaraan vooraf was gegaan, en gerelateerd ook aan de houding van arbiter Mulder tijdens de woordenwisseling.

Zo meent appellant dat arbiter Mulder in de discussie met hem olie op het vuur heeft gegooit door hem toe te bijten ‘*Rot op jij*’, door hem maar vast aan te kondigen dat hij ‘*weer geschorst was*’ en door, nadat appellant zich had afgewend, hem na te blijven roepen. Hoewel dit geen vrijbrief voor appellant is om zich luidkeels te beklagen over twee beslissingen van arbiter Mulder, is dit is wel een omstandigheid die verdisconteerd dient te worden bij het bepalen van de strafmaat, aldus de raadsman.

Daarnaast is er de aanleiding van het protest dat van invloed is geweest op het gedrag van appellant. De raadsman verwijst ter onderbouwing hiervan naar twee situaties uit de wedstrijd, waarvan hij de beelden in het geding brengt. Ten tijde van de confrontatie met arbiter Mulder verwijst appellant met zijn armen naar deze situaties. De eerste beslissing betreft het toekennen van een corner aan FC Twente na een overtreding op verdediger Meijers die niet bestraft wordt. Uit deze hoekschop scoort FC Twente nota bene het tweede doelpunt. De tweede beslissing betreft een handsbal van Twente-verdediger Tesker in het eigen strafschopgebied in de 94ste minuut van de wedstrijd. Arbiter Mulder staat blijkens de beelden vlak bij het voorval, maar het ontgaat hem kennelijk, zodat een strafschop wordt onthouden.

De raadsman meent dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de situatie waarbij sprake is van een kwestie van interpretatie en situaties waarbij sprake is van een evident foute beoordeling van een arbiter. In het laatste geval meent de raadsman dat enige vorm van protest getolereerd moet worden, althans moet meewegen bij de bepaling van de strafmaat. Wat betreft de handsbal oordeelt de raadsman dat sprake is van een evidente fout door arbiter Mulder, zodat een protest wel degelijk op zijn plaats was. De raadsman verwijst daartoe naar de jaarlijkse persbijeenkomst in Zeist; deze handsbal zou tijdens deze bijeenkomst als voorbeeld zijn getoond van strafbaar hands dat door de scheidsrechter was gemist.

Ook zou het gedrag van appellant zijn beïnvloed doordat arbiter Mulder de wedstrijd te vroeg zou hebben afgefloten. Tot slot zou het niet de eerste keer zijn dat arbiter Mulder dit seizoen in de slotminuten, en bij een achterstand van één doelpunt, NAC Breda een glaszuivere penalty zou hebben onthouden.

De raadsman stelt dat voornoemde omstandigheden weliswaar geen vrijbrief voor appellant vormen om zich luidkeels te beklagen over de beslissingen van arbiter Mulder, maar meent wel dat die omstandigheden verdisconteerd dienen te worden bij het bepalen van de strafmaat. Dat is noch door de aanklager noch door de tuchtcommissie gebeurd. Met het opleggen van een schorsing van drie wedstrijden wordt geen recht gedaan aan de omstandigheden van het geval. Tot die omstandigheden reken rekent de raadsman ook een schorsing van één wedstrijd die appellant kort voordien op voorstel van de aanklager had geaccepteerd. Dit betrof namelijk geen geval van recidive, maar zou naar het oordeel van de raadsman een totaal andere situatie betreffen dan het in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage.

Alles in ogenschouw nemend meent de raadsman dat een schorsing van twee wedstrijden, waarvan één voorwaardelijk, op zijn plaats zou zijn.

Appellant voegt desgevraagd nog aan het vorenstaande toe dat zowel de scheidsrechter als hijzelf een slechte dag had; ze toonden elkaar haantjesgedrag en hadden daarna gewoon weer verder gekund. Appellant meent dat zijn gedrag geen slecht voorbeeld was voor wie dan ook.

4. De vordering van de aanklager

De aanklager volhardt bij zijn ten overstaan van de tuchtcommissie ingenomen standpunt. Naar het oordeel van de aanklager heeft appellant zich schuldig gemaakt aan het meermalen op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage tijdens de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda - FC Twente. De aanklager oordeelt dat uit de verklaringen van de scheidsrechter, beide assistenten en de tv-beelden volgt dat het ten laste gelegde is bewezen. Beschuldigde kwam op agressieve wijze naar de scheidsrechter toe, waarbij hij hevig protesterend, roepend, schreeuwend en met weidse armgebaren aan de scheidsrechter op ontoelaatbare wijze te kennen gaf het niet eens te zijn met de beslissing. Gelet op het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal, juncto de Gedragscode Officials Betaald Voetbal is voornoemd gedrag strafbaar. De aanklager voegt daar nog aan toe dat het irrelevant is of de beslissing van de arbitrage juist of onjuist is.

De aanklager meent dat een trainer-coach een voorbeeldfunctie heeft en zich daar ook naar moet gedragen. Ook in situaties waarin naar het oordeel van de trainer-coach minder goed wordt gefloten door de arbitrage. Ten alle tijden dient respectvol omgegaan te worden met de scheidsrechter. Appellant heeft daarentegen geen respect getoond voor de arbitrage, waardoor het belang van het betaald voetbal wordt aangetast. Voorts vindt de aanklager het onbegrijpelijk dat appellant direct na het uitzitten van een straf naar aanleiding van soortgelijk gedrag direct weer in de fout gaat. De aanklager ziet thans geen aanleiding om een andere straf te eisen dan de gevorderde straf bij de tuchtcommissie. De aanklager is derhalve van oordeel dat een uitsluiting van 3 wedstrijden, waarvan 1 wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van 1 jaar op zijn plaats is.

5. De beoordeling door de commissie van beroep

Ingevolge artikel 19, lid 1, sub b, van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal zal met inachtneming van de bepalingen in artikel 27 en 20 van dit Reglement in het algemeen strafbaar zijn een zodanig handelen of nalaten, dat de belangen van de sectie betaald voetbal of de voetbalsport in het algemeen schaadt. Voor het strafbaar zijn van overtredingen is opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid vereist.

Meer in het bijzonder is de Gedragscode Officials Betaald Voetbal van toepassing. De Gedragscode geldt voor alle bij de KNVB aangesloten betaald voetbal organisaties alsmede voor de sectie betaald voetbal van de KNVB. Eenieder die een functie bekleedt binnen genoemde organisaties is gehouden de Gedragscode na te leven. Handelen in strijd met deze Gedragscode is een overtreding van artikel 19, lid 1, sub b van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal. De gedragscode (hoofdstuk IV, onder G) wordt overtreden wanneer sprake is van een bewuste gedraging, zoals onder meer het op verbale en non-verbale wijze in diskrediet brengen van de arbitrage. Het is hierbij irrelevant of de beslissing van de arbitrage juist is of niet; trainers/coaches en spelers hebben deze beslissing simpelweg te accepteren.

De commissie van beroep stelt vast dat appellant na afloop van de wedstrijd ver het veld in loopt om bij de arbitrage verhaal te halen over de genomen beslissing. Appellant deed dit op agressieve, vijandige wijze en met wilde armgebaren.

De commissie van beroep is op grond van het vorenstaande van oordeel dat bewezen is dat appellant zich na afloop van de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan het meermalen op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage.

De bewezenverklaring steunt op de volgende bewijsmiddelen:

- De schriftelijke verklaring van scheidsrechter S. Mulder d.d. 13 december 2017, zakelijk weergegeven, luidende:

“Na de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente kwamen na het laatste fluitsignaal verschillende spelers van NAC Breda bij mij om te protesteren over verschillende dingen. Deze stond ik rustig te woord. Plots stond beschuldigde voor mij en hij benaderde mij zeer vijandig. Het was een hevig protest over van alles wat niet goed was. Dit deelde hij al roepend, schreeuwend en met wijde armgebaren, tegen mij aan staand met zijn gezicht op maximaal 10 centimeter van mijn gezicht. Vervolgens heb ik de trainer aangegeven dat hij weggezonden was. Ik voelde mij door zijn optreden zeer beledigd. Hij liet duidelijk, op ontoelaatbare wijze, in woord en gebaar zien dat hij het totaal niet eens was met onze leiding.”

- De schriftelijke verklaring van assistent-scheidsrechter R. Brondijk d.d. 13 december 2017, zakelijk weergegeven, luidende:

“Na de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente waren er direct veel protesten van NAC Breda-spelers. Zij lieten merken het niet eens te zijn met genomen beslissingen van de arbitrage. Ook beschuldigde stak het hele veld over om zijn ongenoegen te uiten. Maar beschuldigde deed dit op een onfatsoenlijke manier. Scheldend en met armgebaren liet hij merken ontevreden te zijn. De scheidsrechter verzocht beschuldigde weg te gaan maar dit deed hij niet. Beschuldigde zocht steeds weer de confrontatie (scheldend en

met wilde armgebaren) met de arbitrage. Beschuldigde is toen duidelijk gemaakt dat hij was weg gezonden.”

- De waarneming van de commissie van beroep op grond van de ter zitting vertoonde beelden zijnde:

Direct na afloop van de wedstrijd liep beschuldigde het veld in om bij scheidsrechter Mulder verhaal te halen over genomen beslissingen tijdens de wedstrijd. Dit deed beschuldigde met wilde armgebaren en op agressieve wijze.

6. De bewezenverklaring

De commissie van beroep acht bewezen dat appellant zich na afloop van de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan het meermalen op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage.

7. De kwalificatie

Het bewezen verklaarde levert op een overtreding van artikel 19 lid 1, sub b, Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal juncto de Gedragscode Officials Betaald Voetbal Hoofdstuk IV sub g.

8. De strafoplegging

Bij het bepalen van de straf heeft de commissie van beroep rekening gehouden met hetgeen bij de behandeling op de zitting naar voren is gekomen, de ernst en aard van de overtreding, de omstandigheden waaronder die overtreding is begaan en tot slot met de strafkaart van appellant. Het gedrag van appellant is niet alleen onjuist, maar zeker ook strafwaardig. Niet beslissend hiervoor is de vraag of het gaat om een kennelijk onjuiste beslissing van de arbitrage of om verbale agressie al dan niet gepaard gaande met schelden/onwettig taalgebruik. In het Handvest 'Zonder Respect Geen Voetbal'¹ van de KNVB is uitdrukkelijk vermeld dat het irrelevant is of de beslissing van de arbitrage juist is of niet; trainers/coaches en spelers hebben de beslissing van de arbitrage simpelweg te accepteren. Anders dan de raadsman heeft betoogd kan op dit punt geen onderscheid worden gemaakt tussen "interpretatie-issues" en "objectieve fouten". Het beroep op een lagere straf wordt dan ook niet gehonoreerd. De emoties van appellant zijn wellicht voorstelbaar, maar dat ontslaat appellant in zijn functie van trainer/coach niet van zijn plicht tot zelfbeheersing. De commissie van beroep acht dezelfde straf zoals die door de tuchtcommissie is opgelegd, passend.

9. De beslissing

De commissie van beroep bevestigt de beslissing van de tuchtcommissie waartegen het beroep is ingesteld met dien verstande dat appellant zich na afloop van de op 12 december 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan het meermalen op agressieve wijze in woord en gebaar te kennen geven het niet eens te zijn met een beslissing van de arbitrage.

Bewezen wordt verklaard hetgeen onder 6. is vermeld.

Het bewezen verklaarde is strafbaar zoals onder 7. is omschreven.

¹ http://bin617-01.website-voetbal.nl/sites/voetbal.nl/files/Handvest_betaald_voetbal_%27Zonder_Respect_Geen_Voetbal%27.pdf

Appellant is terzake van evenvermelde overtreding strafbaar.

Appellant wordt met ingang van 17 januari 2018 het recht ontzegd om op wedstrijddagen waarop een competitie-, play-off- of bekerwedstrijd van de KNVB wordt gespeeld als trainer/coach te fungeren of in welke vorm ook enige andere een voetbalteam begeleidende functie te vervullen, tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club 3 competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan 1 wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van 1 jaar.

Deze straf houdt bij tenuitvoerlegging in ieder geval in dat beschuldigde de wedstrijd alleen vanaf de tribune mag volgen. Beschuldigde mag zich niet in de kleedkamer, spelerstunnel of technische zone bevinden en mag voor en tijdens de wedstrijd geen contact hebben met zijn team. Tevens is het beschuldigde niet toegestaan na afloop van de wedstrijd een persconferentie te geven.

Appellant wordt veroordeeld in de kosten van zowel eerste aanleg als beroep; in beroep begroot op € 275, - te verrekenen in rekening-courant met zijn club.

Aldus beslist op 17 januari 2018 door mr. [REDACTED], voorzitter, mr. [REDACTED] en mr. [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.